

Stjernen.

D. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saacom: Indbendes, Adressforandringer o. s. v. adresseres **Stjernen-Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i "Money Orders", Post Note, Bank Note eller i Registreret Brev.

For Penge der sendes i Løse Breve kan Udgiæverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

"Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Haver, der som vore Agenter er bemundede til at modtage og forlittere for Abonnementspenge:

- G. S. Christensen, Fremont, Neb.
- R. J. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
- W. Johnson, Minden, Neb.

Fra det gamle Underland.

Oakland, Cal., 11te Marts, '89.

Den Ebbeson!

Da jeg var løvet mine Venner i Dannebrog og Omegn at lade høre fra mig igjennem "Stjernen", saa beder jeg om Blads for for nedenslaende.

Vi forlod Grand Island den 4de Marts, Kl. 9.10, om Aftenen; vor Bagen var en faakaldt Tourist Car, det vil sige en second-class Sove-Car, og da det omtrent var Sengenid, saa kom vi straks i seng. Vi sov just ikke meget den første Nat paa Grund af det haarde urolige Leje, men vi hvilede dog. Jeg vil ikke her give nogen Beskrivelse af Rejsen, da jeg er bange det vilde opføre sig som et Spalterum. Kort sagt, Rejsen gik godt for os, og vi ankom her til den 8de Marts, om Morgenen Kl. 7. Ved Ankomsten her til fik vi straks Logi, men maatte vandre endel omkring før vi fandt et Logi-Hus, som havde Blads for os. Endelig fandt vi et og lejede to Værelser for \$1.50 i Døgnet. Om Eftermiddagen tog vi over til East Oakland hvor jeg lejede et Hus for \$13.50 om Maaned. Vi flyttede ind i Lørdags og er nu endelig kommet en Smule til Ro, skjøndt Husket er langt fra i Orden endnu. Her hvor vi boer er meget smukt, vi har Udflugt over endel af Søen og kan se San Francisco og Alameda. Til alle Sider rundt omkring ses Bjergene i det Fjerne. Vi lever her i Udlandet af Byen, men det værdes ikke, da vi kan her et lille Stykke Vej til en Station, hvor der løber Tog hver halve Time både frem og tilbage, og som i Løbet af 10 a 15 Minutter bringer os til Broadway, som er omkring Byens Centrum. Paa dette Tog rejser man frit både frem og tilbage saa ofte som man ønsker.

Der bygges en Mængde store smukke Bygninger rundt omkring i Byen, saa det maaske absolut være godt for alle Slags Haandværksfolk. Jeg har endnu ikke hørt hvad Dagløn en Haandværker har, men skal senere meddele noget derom naar jeg bliver bedre kendt. Hvad Høvedsindler angaar, da er de ikke dyrere end i Nebraska. Det bedste Mel eller "Patent" koster \$1.40 pr. 50 Pds., Kaffe 25 Cts., Granulatet Sukker 1 1/2 Pds. for \$1.00, Sirup 50 Cts. Pr. Gal., Citroner 30 Cts. Dufinet, Appelsiner 10 Cts. Dufinet eller 3 Dufin for 25 Cts., godt Rulle-Smør 20 Cts. pr. Pds. og Hø 20 Cts. pr. Dufin. Jeg tog imorges en lille Spadseretur omkring i Fruitvale; der finder man de smukkeste Pladser jeg nogensteds har set. Der har her Mand fra 1 til 5 eller flere Acres Land med store smukke Bygninger og beplantede med Frugt og Pragttræer. Her findes flere forskellige Slags Høvedsindler, Live oak, Gum, og Palmetræer samt mange andre forskellige Slags, som jeg ikke kender Navnene paa. Det er ubetwibligt Byens Aristokrati, som behor denne Part af Byen; thi ingen uden meget rige Folk kunde være at behor saadanne Slotte og omgivelser med saadanne Lufus og Pragt, som her forefindes. Det har været fuldstændig og Regnvejs siden vor Ankomst, saa jeg har endnu ikke set noget af det smukke Veje, som Californien roser sig af, men det er ikke folkt. Termometret viser fra 60 til 66 over Zero. Nu til Slutning en venlig Hilsen til Familie, Venner og Bekendte samt til "Stjernen's" Personale. Med Redaktørens Tilladelse kan jeg maaske senere meddele lidt mere herfra. *)

Benlig Hilsen til alle,
Peter Jenson,
No. 914, 26th Avenue,
E. Oakland, California.

*) Saavel Værelse som vi vilde vistnok gjæde dem til at høre noget mere om forholdene paa Vestkysten. Red.

Dannebrog 16. Marts, 1889.

Hr. Redaktør!

Tillad mig blot at for nogle Bemærkninger i Anledning af Hr. Paul Andersons tre Spalter lange Beskrivelse i "Den Danske Pioneer" for 14. Marts. Som selvsagt bruger Hr. Paul Anderson her en Mængde af unyttige Ord samt meningsløse i de forunderligste Satninger for at fremsette den Smule Mening, som gaar igjennem Stykket. Han er for det første oprørt i sit Hjertes Inderside, ja meget vred over, at De har tilladt Spalterum i Deres Blad for en nedsettende Kritik over hans Skrivemaade der naturligvis efter hans Mening er det Uppertligste, som fremkommer i "Stjernen".

Dermed at De har været saa utaknemlig at tillade en Abonnent at skrive Stigt om en Mand, som efter eget Egenbede har gjort saa overordentlig meget for Deres Blads Fremgang, og selvoplystigt gjort det af den reneste Hjerlighed til Dem og Bladet, uden nogen som helst Betanke om at fremstille sig selv til Beskuelse. Jo, han har i Endehed Grund nok til at udbræde sit "Utak er Verdens Ven".

Men Rosinen i Pølseenden, det som driller ham allermost, er dog dette, at denne Egenbede, som over at befubde Hr. Andersons gode Navn og Rygte, som Avis-Skribent, ikke har sat sit Navn under, men kun at skrive sig for Abonnent. Hr. Redaktør, De er af Hr. Andersons Stykke i "Pioneer" en at han lader som om han mistænkte Dem for denne Skrivemaade, dog skinner der gjennem Linierne, at han selv ikke mener det er lidt dumt. Der er et Punkt, hvor Hr. Anderson navnlig søger at ramme Dem, og det er, hvor han fremfatter, at ingen uden De, Hr. Redaktør, kan vide om Anmeldelsen af Forestillingen i St. Paul var skreven af den samme Pen som skrev Nyhederne. Det er imidlertid kun Hr. Andersons bekendte Beskrivelse, som her løber af med ham, jeg kan forsikre ham at de som i en Række af Aar har hørt hans Udgyvelser, baade mundtlige og skriftlige, paa ingen Maade kan tage fejl af Manden, hans Maal røber ham. Der er imidlertid en Lejlighed for Dem, Hr. Redaktør, til at gjenvinde det tabte Venkab, nemlig dette, at De maa opgive Navnet paa den forovne, for at Hr. Anderson kan kunne se ham med sin Breves Væde.

Endskjøndt jeg selvfølgelig nødig vil overgives til den grumme Skjæbne, kan jeg dog ikke andet end tilroede Dem: Overvej det nøje! Kan Hr. Andersons Venkab overhovedet kjøbes for dyrt? Jeg siger: betank det vel, det er maaske det sidste Tilbud.

Hans egne Tanker om denne lidne Sag synes forøvrigt at være noget uflars. I "Pioneer" en skriver han saaledes: "Jeg havde i min Uvidenhed altid troet, at hvorvel Redaktionen maatte vide det virkelige Navn paa sin Medde-

ler, beskjendtgjordes det aldrig uden vedkommende Meddelelsers Samtykke medmindre Redaktionen blev tvungen til at aabenbare samme ad Rettens Vej."

Altsaa i sin Uvidenhed ved Hr. Andersons dog saameget, hvilket er meget paa-sjønneleesværdigt, desuagtet fortsætter han med Selvelse saaledes:

"Kan Hr. Ebbeson fuldstændig sin Uvidenhed i at den Ret, som jeg i den sidste Tid har lidt i hans Stjerne og fremvise den rette Værdighed, skulde intet være mig kjædere for vort tidligere Venkab Styld."

De vil se, Hr. Redaktør, at han her begaar en lille Vur, som De dog bør tilgive ham. Skjøndt han altsaa godt ved, at det er Reglen, ikke at aabenbare Navnet paa en Indsender, som skriver under Navne, saa opfordrer han dog Dem til at bryde den, og Prisen derfor er ikke Smaa Ting, — han byder sit Venkab, han finder at dette er saameget værdt at De derfor godt kunde begaa en urigtig Handling. Ja, Paul Anderson er ikke billig naar han tilbyder sine Tjenester, det er der vist mangen en fattig Mand som har maattet betynde.

De burde forresten have ladet en Kontrakt med Hr. Anderson om at betale ham noget besjent for hans literære Produktioner i "Stjernen", f. Eks., en vis Sum pr. Aar, saa vilde De undgaaet nu bagefter at blive udfjældt, fordi De ikke betalte saa kjafteligt som f. Eks. "Pioneer" en, ja at De overhovedet ikke har betalt Manden en eneste Cent for de mange Aitener og Søndage, han tilbødte med at skrive sine lange og tiltalende Korrespondancer fra Danmark, disse Væretninger som vakte saadanne den Opmarksomhed ved den Kjerlighed og Sympati, hvormed de omtalte det kjære Hæderland og Forholdene der.

Hr. Anderson har ved disse Korrespondancer indlagt sig uvisnellig Hæder blandt sine Landsmænd herude i det fjerne Vesten, og Folket som tilfælde har forstaaet Manden og Tanken, som gik igjennem dem, vil altid være rede til at blive modfagt, og der altid er blevet offret ham en utrolig Mængde af Røgsel. Denne er naturligvis steget ham til Hovedet, og har gjort ham or. Dette kan gøre den stærkeste saaghoedet, og det er ikke ubetvibligt om der af og til fremkommer Tegne paa Hoimodsigge. Dog jeg har det Haab at det vil bedre sig efterhaanden, især naar han saar nogle flere Doser.

Medicin kan være ubehagelig at tage, men den kan have de bedste følger, og saaledes haaber jeg den skal virke paa Paul Anderson.

Jeg slutter med at benytte hans egne Ord i "Pioneer" en: Denshaende er ikke fremkommen af nogen som helst Ord Vilje, men kun fordi jeg betragtede det som nødvendigt for Hr. Andersons Velvære.

Hr. Redaktør, jeg er Deres ærbødige Abonnent.

Dannebrog, 16. Marts '89.

Til "Stjernen"!

Atter har Hr. Foged fundet det nødvendigt at spille tre af "Stjernen's" Spalter for at fastholde sin tidligere Paastand om Amerikas Opdagelse.

Jeg skal her, med Redaktionen's Tilladelse, forsøge at imødegaa et Par af Artiklens vigtigste Punkter, da den aldeles ikke er værd en gjennemgaaende Kritik. Dog vil jeg paa Forhaand indbringe, at det var Synd af "Pioneer" ens Redaktør, at han saadan ubenvidere smalt Døren i for Ræsen af Hr. Foged, efter at have givet mig det sidste Ord.

Foged skriver, at han tydelig nok har bevist, at Nordmandenes Paastand er falsk. Hvor har Hr. Foged bevist det? Kan nogen af "Stjernen's" Læsere træde frem og pege paa blot en Linie, hvori Hr. Foged har bevist eller modbevist nogen Ting? Han optraadte første Gang som den store Mand, med det store Ord, der i en Haandenbending kunde afgjøre, hvem der opdagede eller ikke opdagede Amerika, men har i Striden kun vundet den truismomme Hæder at saa sin brosfælske Skandfab til de gamle historiske Kilder fuldstændig blottede og givet os fuld Klarhed om, at han heller ikke har fundet nogle nye, der kunde fatte mere Lys over Sagen end vi allerede paa Forhaand vidste. Han har læst nogle Historier om Kolumbus, af de bekendte glorificerede og allegorisk udsmykkede, som vi allesammen saa godt kender fra vor Skoletid, det er alt. Enhver, som finder det Umaget værdt at undersøge hans Artikler lidt nøjere, kan overbevise sig selv om Rigtigheden heraf.

Den nyere Tids videnskabelige Undersøgelser ere ham fuldstændig fremmede, og den straffe Maade, hvorpaa han fremsetter sine løse Paastande lige sig imod bevislige Kjendsgjæringer, er forbausende og kan kun forklæres ved den totale Ukjendskab til den gamle islandfle og nordiske Historie, som han lige fra Begyndelsen af i denne Polemik har lagt for Dagen. Han henregner saaledes de islandfle Sagaer til de gamle Eddaer. Hvis en Fagmand saa dette, vilde han selvfølgelig antage Hr. Foged for gal. Eddaerne er maaske ligesaa gamle som første Mosebog, medens de islandfle Sagaer ere af forholdsvis ung Dato. De Begivenheder, som den her omhandlede Saga skildrer, tildrog sig saaledes først efter Kristendommens Indførelse paa Island. Leif Eriksen selv var en Kristen, og han omvandede de i tidligere Tider til Grønland udbandrende Islandere. Dette tilligemed at han er Amerikas Opdager er saa historisk sikker, som Begivenheder, der ligger saa langt tilbage i Tiden, kan

være. Leif Eriksens Saga er antagelig skreven i sidste Halvdel af det ellevte Aarhundrede eller i Begyndelsen af tolvte.

Hvorledes Kolumbus, med "Nette" kan tilkomme Vren for en anden Mand's Opdagelse, er mig uafattelig. Hvis en Mand nuomstunder f. Ex. opfinder en Maskine og tager Patent paa den, da nyttet det viselig ikke, at Hr. Foged kommer anmassende bagefter, og alturavt fra samme Side kan der sees paa Amerikas Opdagelse. Blev der end ikke taget "Patent" paa den efter vor Tids Begreber, saa gik Leif Eriksens Bedrift dog ikke af Glemme, men laa klar og ubesværet bestreben fra Historikerens Haand længe før Kolumbus's Fødsel — et talende Minde om de gamle Nordboers ubøjelige Mod og rastløse, fremadstigende Mand. Hvad der paa Kolumbus Tid gjorde denne saa berømt, var de forandrede Tilstande i Europa, som jeg tidligere nærmere har omtalt; men Amerikas Opdagelse er han ikke, af den simple Grund, at en Opdagelse strängt taget kun kan gøres een Gang. Heller ikke fik Kolumbus, individuelt talt, Andel i Rytliggjørelsen af Amerikas Opdagelse, men da dette ligger udenfor denne Diskussion, kan jeg ikke komme nærmere ind herpaa.

Foged viser stadig Tendenser til at gaa uden om Sagens virkelige Kjerne og hvis Lyst til at slaa Kapital paa Wifs Brown, som om særligt det var noget at hænge Hatten paa. Hr. Foged maa imidlertid vide, at han ikke har rejst Epprøgsmaalet om Amerikas Opdagelse, ligesaa lidt saar eller falder det med hende. Heller ikke har hun udfanget Tanken om, at der i Vatikanets Bibliotek findes Beretninger fra Kloistrene paa Grønland, der muligvis kunde give yderligere Vidraa til Leif Eriksens Opdagelse af Amerika. Historikerens Mund og andre, som nemlig længe været paa det rene med, at de virkelig findes. Men selv om det ogsaa er klart, at Wifs Brown intet kan udrette i Rom, saa fortæner den Hærdighed, hvormed hun arbejder for Sagen, dog uheldt paa-sjønnelees blandt os Standsmænd, og hun er selvfølgelig lige højt hædet over Hr. Fogeds Infimuationer. Beretningen om, at hun er af skotsk Herkomst, har jeg fra den norske Præst N. C. Bruu.

Det mest ubehagelige i Hr. Fogeds Artikel, der, hvor den uforbedelige Tørve-triller klæret stikker sit laopandede Hæst igjennem, er dog vistnok i følgende Udtalelse: "Alt, hvad jeg har anført om Wifs Brown, er i et og alt overensstemmende med Sandhed, og forøvrigt skal De faa mand ikke bryde Deres Hoved med, hvad jeg siger eller skriver om Wifs Brown, for det skal jeg nok selv forsvare." Mon Læsere ikke hellere vilde hørt Reviser for Rigtigheden af de fremtende Beskyldninger, end en saadan gadedrengagtig Afserdigelse. Jeg tror det, men Hr. Foged skriver aabenbart i den Tro, at han er Tappet, hvormed hele

*) Et saa ufærligt Udtryk kan vi ikke billige Red.

Amerikas og mange andre Landes Opdagelse drejer sig, og at han kan give Hæder til hyl her og lyder. Hans Selvsagthed har da ogsaa tit bragt ham i en saa ubehagelig Situation, at han næppe vidste, hvor han hørte, hen. Saaledes har han i denne Polemik jævnlig berædt sig paa "Norden" og "Standinoven" skjøndt Himlen skal vide, at de to Ord ikke har noget tilovers for Kolumbus. Tilmed har "Standinoven" paa samme Tid i en anden Sag sigtet Hr. Foged for noget, der har en betænkelig Lighed med Løgn, og han har derved gonne mod sin egen Vilje og Vidende siglet sig selv i et tveetydigt Lys for det læsende Publikum. Trods den ringe Grad af Starptrothed, Hr. Foged saaledes har lagt for Dagen i Valget af Autoriteter, kan han dog alligevel lovt Mærke til noget ved min "Opdagelseslogik". — Ja, er det nu ikke forfærdelig med saadanne "Opdagelse", nu vel, han har i de to Udsagn om og ikke fundet en eneste Tordel om hvad Opdagelseslogik er, Opdagelseslogik — nej, den "gik" ikke. Jeg har en Anelse om, at den er i sig selv med det "Djævelske" om de gamle Hæningfortællinger og Kollereventer.

Foged holder ikke "Norden" og "Standinoven", nu vel, han har i de to Udsagn tilligemed "Stjernen", "Pioneer" en og "Dannevirke" leveret Notiser om Væretberne i Massachusetts, og da hans Væretberne ubetinget ligger det vindende meget nær, vil jeg raade ham til heretter uuelukkende at holde sig til denne Glemte arbejdsigt

N. C. Nielsen.

Dr. August Koenig's HAMBURGER TROPFEN koster 50 Cents eller 5 Skaller for \$2.00. Raas i alle Apotheker.

The Charles A. Vogeler Co., Baltimore, Maryland.

The Charles A. Vogeler Co., Baltimore, Maryland.

Kun i Original-Pakker. Pris 5 Cents. Raas i alle Apotheker eller tilsendes frit ved Modtagelse af Betsel. Adresse:

— Nej, Joseph — sagde hun med blege Læber, men hævdede sig stolt i sin fulde Højde, — ikke et Ord mere — tal for Din gode Vilje — men Du har dog aldrig kendt mig ret.

— Bally, Du maa høre paa mig — forstaa Du? Du maa! Han lagde sin Haand paa hendes Skulder og sættede sit Blik bydende paa hende, saa at hun næsten sank i Kna.

— Saa tal, sagde hun nat og satte sig atter ned paa Stenen.

— Saa skal det være — nu ser jeg, at Du ogsaa kan adlyde, jagde han med et godmodigt Smil.

Han strakte sine smukke Lemmer ud i Græsset og stittede Albuen paa sin Bæske, som han tog ved fra sine Skulder. Hans Kande strejfedes Bally medens han talte. Hun sad ubevægelig med sænket Hoved; Kampen i hendes Indre drev efterhaanden en mørkerød Farve op i hendes Ansigt, men i hendes Ydre var der fremdeles roligt.

— Se Bally — jeg vil nu sige dig Alt, sige Dig, hvorledes det er fat med mig, vedblev Joseph: — Jeg har aldrig kunnet lide Dig, uagtet jeg ikke kendte Dig. Man fortalte saa meget om Dig, hvor vild og bitter Du var, og derfor fattede jeg en daarlæg Mening om Dig og har aldrig villet vide noget af Dig. At Du var en smuk, dejlig Pige, det har jeg nok altid fundet, men jeg vilde nu engang ikke se det! Derfor gik jeg altid af Vejen for Dig, indtil den Historie med Afra passerede, — og det kunde jeg dog ikke lade gaa upaatakt hen! — Hvad man gjør Afra, er det samme som om det var gjort mod mig — og naar man tilføjer Afra noget Ondt, saa skærer det mig i Hjertet, thi Du skal vide — naa — nu maa det dog ud engang, — min Moder vil tilgive mig i sin Grav: Afra er min Søster!

Bally for sammen og stirrede paa ham som i en Drøm. Han taug et Djevelsk og tørrede Svæden af sin Pande: — Det er vel ikke ret, jeg sladrer af Skole, men Du skal dog vide det og Du vil heller ikke bringe det videre. Min Moder bedtroede mig paa sin Døds seng, at hun, førend hun lærte min Fader at kende, havde faaet Barnet medens hun opholdt sig i Vintshau, og jeg lovede hende med Haand og Mund, at jeg skulde sørge for Pigen, som en Broder, derfor hentede jeg hende hjem til mig og bragte hende til "Rammet" for at jeg kunde have hende i Nærheden af mig. Men vi Sødstende have givet hinanden det Løfte, at vi vilde holde det hemmeligt og ikke lade vor Moder ligge vækret i sin Grav. — Ikke sandt, Du indser nu, at jeg ikke kunde lade min Søster krænke uskræftet, og at jeg maatte indstaa for, at Ingen traadte hende for nær?

Bally sad stiv som en Billestotte. Det var som om alle Bræerne og den hele Verden drejede sig rundt for hendes Øjne. Nu var Alt hende klart — nu forstod

hun ogsaa, hvad Afra havde yttret ved Josephs Syngesang! Hun holdt begge Hænderne for sit Hoved, som om hun ikke rigtig kunde fatte det. Naar Alt var saaledes, hvor uhyre stor var da ikke hendes Brøde! Det var altsaa ikke den hjertesløse Mand, hun havde villet tilføje det Unde — det var Broderen, hun havde villet lade dræbe, han som dog kun opfyldte sine Pligter mod Søsteren, — en stæflet forældreløs Pige vilde hun have berøvet sin Stotte her i Livet og det — af Stofsyge? — Du gode Gud, om det virkelig var slet! sagde hun til sig selv. Hun blev svimmel, — hun skulte Ansigtet i sine Hænder og et tungt Suk udslyp hende Blyst.

Joseph, der ikke lagde Mærke til hendes Sindsbevægelse, vedblev: — Saaledes gik det til, at jeg i "Rammet" i alles Nærverelse soor paa, at jeg nok skulde drive Hoimodsbjævelen ud af Dig og bestemme Dig saaledes som Du havde gjort med Afra, vi udslæbde derfor Pienen mod Dig, tiltrøds for Afra, som ikke vilde tillade det. Og Alt gik ogsaa ganske godt, men som vi saaledes kjæmpede med hinanden og Du laa ved mit Hjerte med Dit kjære Bryst og jeg kysede Dig, da var det mig som om der stød Ud i mine Aarer. Jeg vilde ikke indbrømme det, fordi jeg saalænge havde babet Dig — men det blev bestandig værre og værre, og den Nat trykkede jeg i Søvn Hovedpuden til mig og mente det var Dig; da jeg vaagneede maatte jeg raabe højt paa Dig, idet jeg sprang ud af Sengen.

— O ti, Du draber mig, raabte Bally. Men han vedblev ivrigt: — Derfor begav jeg mig endnu midt om Natten paa Vej til Solbalken. Naa — ud maa det — jeg vilde endnu sør det blev Dig banket paa Vinuet hos Dig — og tankte mig den Glæde det vilde være for mig at se Dit lille, velgignende, søndrunne Ansigt lige ud af Vinuet; jeg vilde tage det mellem mine Hænder og kysse Dig og lade Dig tusinde Gange om Tilgivelse! — Bludselig for der mig en Kugle forbi Hovedet og straks efter endnu en lige i Skulderen; idet jeg faldt om, kom der en anden bag paa mig, løftede mig op og styrtede mig ud over Gelænderet. Jeg troede da, at det allerede var forbi. Men da kom Du, Du Engel af en Pige og forbarmede Dig over mig, hentede mig op af Dybet igjen og plejede mig. — o, Bally! Han knælede ned for hende og lagde de solbede Hænder i hendes Skød: Bally, jeg kan ikke tale Dig som jeg gjerne vilde, — men om man samlede Menneskers Kjærlighed sammen, saa vilde det dog ikke være nok til at, ubrytligt højt jeg elsker Dig!

Nu hvandt Ballys sidste Kræfter — med et hjerterstærende Strig hørte hun Joseph sig og faldte sig forsvundet ned paa Jorden: — O, saa lykkelig havde jeg kunnet blive — og nu er Alt forbi — Alt, Alt!

— Bally — for Guds Skyld — jeg tror virkelig Du er fra Fortanden! Hvad skal det betyde — naar vi holde af hinanden, saa er jo Alt godt!

— O Joseph, Joseph, Du ved jo ikke Alt! — Med os to kan det aldrig blive til noget, o Du ved ikke Alt — jeg er forbrømt — tør aldrig blive Din Kone — drab mig — det var mig, som lod Dig falde ned i Afgrunden!

Joseph saar tilbage ved denne frygtelige Ustaaelse — han vidste endnu ikke rigtig om Bally talte i Wildelse. Han var sprunget op og stirrede forfærdet paa hende.

— Joseph, hystede Bally og omfavnede hans Kna: Jeg har elsket Dig fra den første Dag jeg lærte Dig at kende; for Din Skyld jeg min Fader mig om mellem Højfjældene, for Din Skyld satte jeg Ud paa Huset, for Din Skyld jeg mig om mellem Omkring i Det Fjerne, har hun bygget og froset og vilde hellere dø end gifte mig med nogen anden. Og hvad behandlede jeg blot saaledes som jeg gjorde, af Stofsyge, fordi jeg troede, hun var Dig